

Másodszor is arra hivatkoznak, hogy a megtámadott határozat – amely őket szankcionálja a leányvállalatuk által elkövetett jogsértésért – megsérti az indokolási kötelezettség elvét, egyrészt mivel a Bizottság nem fejtette ki megfelelően a felek által részben ellentmondásosnak tartott érvelését a velük szemben újonnan elfogadott állásfoglalásával kapcsolatosan, másrészt pedig azért, mert a Bizottság figyelmen kívül hagyta a felperesek által hivatkozott pontos ténybeli elemeket – amelyek annak igazolására vonatkoztak, hogy nem avatkoztak be leányvállalatuk irányításába – azzal, hogy e bizonyítékokra nem reagált.

A felperesek ezenfelül úgy vélik, hogy a megtámadott határozat megsérti a vállalkozásnak az EK 81. cikk, valamint az 1/2003 rendelet⁽¹⁾ 23. cikke (2) bekezdése értelmében fennálló egységes fogalmát, valamint a leányvállalat által elkövetett jogsértéseknek az anyavállalattal szembeni betudhatóságát meghatározó szabályokat. Ezen utóbbi joggal kapcsolatosan a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta a közösségi bíróság megszorító értelmezését a Bizottságnak azon jogkörével kapcsolatban, hogy a leányvállalat által elkövetett jogsértéseket az anyavállalatnak tudja be. A betudhatóságra vonatkozó ítélkezési gyakorlatot ugyancsak hibásan értelmezte, amely az ebben a tárgyban létező határozathozatali gyakorlattal is ellentétes. A felperesek szerint a Bizottság ezenfelül megsértette a jogi személyek önállóságára vonatkozó elvet.

A felperesek továbbá úgy vélik, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibákat vétett azzal, hogy a Totallal szemben helytelenül alkalmazta a betudhatóság vélelmét, és a visszaesés értékelésénél azt állapította meg, hogy a megtámadott határozatban szankcionált leányvállalata mindig is a Total tulajdonában állt.

Ezen túlmenően a felperesek azzal érvelnek, hogy a Bizottság több olyan lényeges elvet sért, amelyeket az összes tagállam elismer, és amelyek a közösségi jogrendszer szerves részét képezik, így a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét, a saját cselekményekért való személyes felelősség elvét, a büntetés egyenlőségének elvét, valamint a törvényesség elvét.

A felperesek arra is hivatkoznak, hogy a megtámadott határozat a gondos eljárás, valamint a jobbiztonság elvét is megsérti.

Végül a felperesek úgy vélik, hogy a Bizottság megsérti a bírságok kiszámítására vonatkozó szabályokat, így az egyenlő bánásmód elvét, mivel a felperesekkel szemben megállapított kiindulási összeget nem csökkentette 25 %-kal, miközben ezt a megtámadott határozat másik címzettje esetében megtette. A felperesek szerint a megtámadott határozat figyelmen kívül hagyja a Bizottságnak az elretentő hatás figyelembe vételére vonatkozó jogköre korlátait, mivel megsérti az ártatlanság vélelmét, valamint a jobbiztonság elvét.

Utolsósorban a felperesek állítása szerint a megtámadott határozat hatáskörrel való visszaélésnek minősül, mivel nekik tudja be a leányvállalatuk által elkövetett jogsértést, és a leányvállalattal egyetemlegesen szankcionálja azokat.

Másodlagosan a felperesek úgy vélik, hogy a leányvállalatukkal szemben kiszabott bírság – amelyért egyetemlegesen felelősek – arányos csökkentésének van helye. A felperesek a bírság kiindulási összegének 25 %-os csökkentését, valamint azt kérik, hogy a Bizottság a tekintetükben vegye figyelembe az enyhítő körü-

ményeket, mivel a Bizottság két hasonló esetben nagyjából egy időben szabott ki rájuk nagy összegű bírságokat.

⁽¹⁾ A Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. kötet, 2. fejezet, 205. o.)

2006. július 18-án benyújtott kereset – FMC Foret kontra Bizottság

(T-191/06. sz. ügy)

(2006/C 212/71)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Felperes: az FMC Foret S.A. (Sant Cugat del Vallés, Spanyolország) (képviselő: M. Seimetz ügyvéd)

Alperes: az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- semmisítse meg az EK 81. cikk és az EGT-megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/F/38.620 hidrogén peroxid és perborát-ügy) 2006. május 3-án hozott C(2006) 1766 végleges bizottsági határozatot annyiban, amennyiben e határozat bírságot szab ki a felperessel szemben;
- másodlagosan: csökkentse a felperessel szemben kiszabott bírság összegét, valamint
- kötelezze a Bizottságot az eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen keresettel a felperes a COMP/F/38.620 hidrogén peroxid és perborát-ügyben 2006. május 3-án hozott C(2006) 1766 végleges bizottsági határozat megsemmisítését kéri az őt érintő részben, amelynek alapján a Bizottság azt állapította meg, hogy az érintett vállalkozások megsértették az EK 81. cikk (1) bekezdését és az Európai Gazdasági Térségről szóló Megállapodás 53. cikkét azzal, hogy a hidrogén peroxid és a nátrium perborát termékekkel kapcsolatosan az EGT egész területét érintő egységes és folyamatos jogsértés követtek el, amely nagyrészt a versenytársak közötti árákról és eladási mennyiségekről szóló információcserére, valamint ármegállapodásokra, a termelési kapacitások EGT-n belüli csökkentéséről szóló megállapodásokra és e versenyellenes megállapodások felügyeletére terjedt ki.

A bírság összegének csökkentésére vonatkozó kérelme alátámasztására a felperes legfőképpen a Bizottság által felhozott bizonyítékokra vonatkozó követelményeket vitatja, másodszorban pedig a védelemhez való jogának megsértésére hivatkozik.

A felperes először is arra hivatkozik, hogy a Bizottság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, és nem nyújtott ésszerű értékelést a kartell létezésével kapcsolatos bizonyítékokra vonatkozóan. A felperes így azt kifogásolja, hogy a Bizottság a meghallgatási tisztviselő kételyei ellenére más vállalkozások által benyújtott engedékenységi iránti kérelmekben foglalt bizonyítékokat és nem megerősített állításokra támaszkodott.

A felperes továbbá azt állítja, hogy az eljárás különböző szakaszaiban az ellene felhozott állítások téves voltának bizonyítása érdekében tett tanúvallomását és az általa benyújtott bizonyítékokat nem kérdőjelezték meg, mégis az eljárás végén a Bizottság azokat indokolás nélkül elutasította.

A felperes másodszor azt kifogásolja, hogy a Bizottság jogellenesen tartott vissza bizonyítékokat a felperessel szemben. Ezzel kapcsolatosan állítólag a felperesnek a Bizottság kifogásközléseire adott válaszokba való betekintéssel kapcsolatos védelmező jogát elutasították, miközben a felperes állítása szerint saját válaszában bizonyította, hogy nem ismerte be a kartell-tevékenységekben való részvételét.

Végül az FMC Foret úgy véli, hogy a Bizottság által vele szemben – a forgalmára, valamint a kartellben játszott, állítólag teljesen passzív szerepére tekintettel – kiszabott bírság túlzott és aránytalan.

2006. július 18-án benyújtott kereset – Caffaro kontra Bizottság

(T-192/06. sz. ügy)

(2006/C 212/72)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Felperes: a Caffaro S.r.l. (képviselők: Alberto Santa Maria és Claudi Biscaretti di Rufia ügyvédek)

Alperes: az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- semmisítse meg a COMP/F/38.620 hidrogén peroxid és perborát-ügyben 2006. május 3-án hozott C(2006) 1766 végleges bizottsági határozatot annyiban, amennyiben e határozat a Caffaro S.r.l.-re a SNIA S.p.A.-val egyetemlegesen 1 078 000 euró összegű bírságot szab ki;

- másodlagosan: csökkentse a Bizottság által a Caffaro S.r.l.-vel szemben kiszabott bírság összegét jelképes mértékűre;
- harmadlagosan: jelentős mértékben csökkentse a Caffaro S.r.l.-vel szemben kiszabott bírságot, tekintettel az utóbbi jogsértésének rövid időtartamára, valamint az enyhítő körülmények fennállására;
- kötelezze az alperest a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen ügyben megtámadott határozat a T-185/06. sz., Air Liquide kontra Bizottság ügyben megtámadott határozattal megegyezik.

A felperes keresete alátámasztására arra hivatkozik, hogy:

- saját maga inkább „áldozatnak” tekinthető, mint a hidrogén peroxid kartell résztvevőjének. A felperes kijelenti ezzel kapcsolatosan, hogy a Caffarónak a kérdéses eljárásban elfoglalt helyének értékelése tekintetében az alperes teljes mértékben figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy ez a társaság – amely egyáltalán nem húzott hasznot a kérdéses kartellből – a nátrium perborát (NP) piacról pontosan a hidrogén peroxid (HP) piacon történt jogellenes megállapodásokat követően vonult ki. A felperes a Bizottság előtt az elvert, hogy csupán a nátrium perborátot gyártott, és a hidrogén peroxid tekintetében csupán ügyfél [vagyis vevő] volt, következésképpen nem lehetett az ezzel kapcsolatos kartell tagja, mivel saját maga is a kérdéses összejátszás áldozata volt;
- az alperes nyilvánvaló hibát vétett azzal, hogy a felperes kivételével a jogsértés összes résztvevőjével szemben az 1999-ben – vagyis a hidrogén peroxidra és a nátrium perborátra vonatkozó együttes jogsértés utolsó teljes évében – elért világméretű piaci részesedést alkalmazta. A Caffaróval szemben meglepő módon a Bizottság éppen ellenkezőleg, az 1998-as évre vonatkozó adatokat használta fel, miközben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely vállalkozás sajátos jelentőségének felmérése érdekében a Bizottságnak az egyes vállalkozások által a referenciaévben megvalósított forgalmat kell figyelembe vennie. A felperes e tekintetben felhívja a figyelmet arra, hogy az ítélkezési gyakorlat ezen elvet úgy értelmezte, hogy kizárólag az ugyanabban a jogsértésben résztvevő összes vállalkozásra érvényes ugyanazon referenciaév alkalmazása biztosítja az egyenlő bánásmód megvalósulását.

A felperes továbbá az alábbiakra hivatkozik:

- a védelem jogának megsértésére azzal kapcsolatosan, hogy – szemben az alperes állításával – a Caffaro képviselői nem vettek részt az 1998. november 26-án Brüsszelben tartott találkozón;
- az 1/2003/EK rendelet 25. cikkének, valamint az ott előírt elévülési időnek a hibás alkalmazására, mivel a Caffaro a Bizottság vele szemben indított vizsgálatát megelőzően több mint öt évvel megszüntette a feltételezett kartellben való részvételét.